



## ע"פ 10758/12/15 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד פאני גורליצקי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 10758-12-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' גורליצקי  
עפ"ג 41177-12-15 גורליצקי נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי  
תיק חיצוני: 71995/2012

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד  
כב' השופטת גיליה רביד  
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט  
המערכת: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי  
נגד  
המשיבה: פאני גורליצקי

### פסק דין

1. בין התאריכים 24.8.10 ועד 20.4.11 עבדה פאני גורליצקי (להלן: "המשיבה") כמנהלת חשבונות בעמותה לילדים בסיכון התומכת בילדים בספקטרום האוטיסטי ותומכת גם בבני משפחתם (להלן: "העמותה").

בכתב אישום שהוגש נגדה נטען, כי במועדים שונים במהלך התקופה דלעיל גנבה כספים מקופת העמותה. המשיבה, כך על-פי הנטען, גנבה כספים משלושה מקורות שונים המגיעים לעמותה כדלקמן:

א. כספים המגיעים מהורי הילדים. ההורים משתתפים בטיפולים מסוימים המוענקים לילדים ע"י העמותה. המשיבה קיבלה כספים מההורים שנדרשו לשלם בכסף מזומן, ביצעה רישום כוזב על כך שהתשלום במזומן כביכול בוטל ותמורתו סופק שיק על ידי ההורים, רשמה פרטים פיקטיביים של השיקים כביכול ובדרך זו גנבה במרמה את כספי המזומן שקיבלה מההורים.

ב. מקור נוסף היה חברה בשם "חי - חברה למען ילדים בסיכון בע"מ", חברה זו עוסקת בגיוס כספי תרומות, התרומות מועברות לעמותה. המשיבה קיבלה את הכספים וגם הפעם גנבה אותם כאשר לצורך גניבתם נמנעה מלרשום כי הכספים התקבלו בעמותה.

ג. מקור שלישי הינו כספים שנועדו לגני ילדים. העמותה מממנת גני ילדים טיפוליים. המשיבה זייפה מסמכים כאילו העבירה את הכספים לנציגי הגנים, זייפה את חתימת הנציגים כך שנחזה לראות כאילו הם אכן קיבלו אותם, ערכה רישום כוזב במסמכי העמותה בהתאם ואילו את הכספים



שלשלה לידיה. סה"כ מכל שלושת המקורות שמדובר בהם גנבה המשיבה 53,000 ₪ לאורך התקופה שצוינה לעיל. לעבירה של גניבה ממעביד הצטרפו גם העבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד וכן זיוף בכוונה לקבל דבר. בכל שלוש העבירות הודתה המשיבה והורשעה בבית משפט קמא. הרשעתה של המשיבה היתה בעקבות הסדר חלקי בין המדינה לבין המשיבה שמכוחו תוקן כתב האישום. העובדות שפורטו לעיל משקפות את האמור בכתב האישום המתוקן שהוגש לבית משפט קמא.

בית משפט קמא (כב' השופט צ' עוזיאל) הטיל על המשיבה 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות וכן ענישה נוספת הצופה פני עתיד, קרי: מאסר על תנאי. כמו-כן הוטלו על המשיבה קנס בסך 10,000 ₪ והיא חויבה לפצות את העמותה לילדים בסיכון בסך 53,000 ₪, סכום הגניבה.

3. על גזר הדין מונחים בפנינו שני ערעורים.

4. המדינה מלינה על מה שהיא רואה כקולת העונש כאשר לשיטתה, העונש קל בצורה חריגה שאיננה נותנת ביטוי למכלול השיקולים הרלוונטיים בתיק זה. המשיבה מצידה מלינה על מה שהיא רואה כענישה חמורה. נאמר כבר בשלב זה כי את הדגש שמה ההגנה על "הכרונולוגיה" של תיק זה, ונרחיב על כך בהמשך.

5. לטענת המדינה, שגה בית משפט קמא ב- 5 היבטים שונים:

א. קביעת המתחם, בית המשפט קבע כי המתחם נע בין 6 חודשי מאסר ל- 25 חודשי מאסר. לטענת המדינה, המתחם צריך להתחיל משנה אחת וברף העליון שלו לעמוד על 30 חודשי מאסר, זאת בהינתן העובדה שמדובר בריבוי עבירות שבוצעו לאורך תקופה ארוכה ובהינתן גם מיהותה של העמותה שממנה גנבה המשיבה.

ב. שגה בית משפט קמא כאשר ייחס משקל רב לחלופי הזמן. בית המשפט קבע כי חלופי הזמן במקרה זה הוא בעל משקל מכריע ולכך, לטענת המדינה, כאמור לא היה מקום. המדינה מפנה לכך שבית המשפט מנה את חלופי הזמן כשיקול לענין קביעת המתחם ובכך שגה. חלופי הזמן הוא מהשיקולים הבאים למקם נאשם פלוני בתוך המתחם ואיננו אמור להכתיב את המתחם.

ג. עוד מלינה המדינה על כך, כי המשיבה עברה את העבירות בשעה שניהלה הליך פלילי בגין עבירות דומות. גם באותו מקרה דובר בעבירות של גניבה ממעביד. המדינה ניהלה את ההליך הפלילי שם, טענה בפני בית המשפט שם שהיא עוברת תהליך של שיקום ובו זמנית ביצעה את העבירות נשוא כתב האישום הנוכחי.



ד. נתון נוסף שלו מייחסת המדינה משקל רב עניינו בכך שעבור המשיבה שבפנינו מדובר בעבירה שלישית. כל העבירות מאותו תחום ומאותו סוג. אכן העבירות הקודמות ישנות יותר, עדיין מדובר במי ששבה ועוברת עבירות זהות של גניבה ממעביד.

ה. הנושא האחרון שאליו מפנה המדינה את תשומת הלב עניינו ריבוי העבירות שמדובר בהן. מדובר כאמור לא רק בעבירה של גניבה ממעביד אלא גם בזיוף ורישום כוזב במסמכי תאגיד. כל אחת מעבירות אלה חומרתה בצידה ושגה בית משפט קמא כאשר לא שקלל בסופו של יום את מכלול הנתונים שבפניו לכלל ענישה משמעותית.

6. הסנגור טוען כי את מלוא כובד המשקל יש לשים במקרה זה על הכרונולוגיה של תיק זה. העבירות שבפנינו בוצעו בשנים 2010, 2011. המשיבה ריצתה מאסר בן 15 חודשים שהוטל עליה בגין עבירות דומות בשנת 2011 ועד ינואר 2015. במילים אחרות, המאסר רוצה לאחר ביצוע העבירות נושא כתב האישום הנוכחי. בנסיבות אלה, כך לטענת הסנגור, ספק אם היה אינטרס ציבורי בעצם העמדתה לדין, שלא לדבר על הטלת מאסר ולו מאסר בדרך של עבודות שירות כפי שהטיל בית משפט קמא. זאת ועוד: זה לא רק עצם ריצוי המאסר לאחר ביצוע העבירות צריך לפעול לזכותה של המשיבה, אלא גם השיהוי שחל בהגשת כתב האישום.

לענין זה מפנה הסנגור לתאריך ביצוע העבירות, כאמור השנים 2010, 2011 כאשר כתב האישום בתיק זה הוגש בתאריך 20.1.15. לא היתה כל הצדקה לכך שכתב האישום יוגש במועד מאוחר כל כך. מדובר בפרשה קלה לפענוח שאיננה מצריכה חקירה רבה. ניתן היה להגיש את כתב האישום סמוך לביצוע העבירות. גם אם העמותה הגישה את התלונה רק בשנת 2012, אין לזקוף מחדל זה של העמותה לחובתה של המשיבה. העובדה היא כאמור כי מדובר בהגשת כתב אישום כ- 4 שנים לאחר ביצוע העבירות ובכך נגרם עוול למשיבה. עוול זה לובש פנים נוספות בהינתן העובדה שהיא כאמור ריצתה עונש מאסר בפרק זמן הביניים שבין ביצוע העבירות לבין הגשת כתב האישום הנוכחי.

מהטעמים הללו ונדגיש - אך ורק מהטעמים הללו עותר הסנגור לדחות את ערעור המדינה ולקבל את ערעור המשיבה באופן שהענישה תתבטא לכל היותר בהטלת שירות לתועלת הציבור ולא מעבר לכך.

7. שמענו את טיעוני הצדדים, דעתנו היא כי יש ממש בערעור המדינה ובכך ממילא אמרנו כי אין ממש בערעורה של המערערת.

נתחיל במהותן של העבירות שמדובר בהן:

גם בית משפט שהמשפט הפלילי הוא לחם חוקו לא בכל יום נתקל בכתב אישום בעל כיעור מוסרי רב כל-כך. ממי בחרה המשיבה שבפנינו לגנוב? מילדים המצויים על הספקטרום האוטיסטי שהכסף שאותו גנבה נועד לרווחתם, לטיפול בהם ולסיוע במשפחותיהם שמתמודדות עם הבעיה הקשה ביותר שבה יכולה משפחה כלשהי להתמודד. המשיבה לא בחלה בשום מקור שממנו מוזרמים לעמותה כספים. לא בכדי פירטנו לעיל את העובדות משום שהן מדברות בעד עצמן, הן מעמותה אחרת שמגייסות כספים עבור העמותה, הן מההורים והן מכספים



שהעמותה מזרימה לגנים המטפלים באותם ילדים שגורלם לא שפר עליהם.

את הגניבות ביצעה המשיבה לאורך תקופה ארוכה. הפסקת ביצוען היתה בשל גילויין ולא בשל הרהורי חרטה. לצורך השלמת ביצוע העבירות בוצעו גם העבירות הנלוות של רישום כוזב במסמכי תאגיד וזיוף. אף אלו עבירות שחומרתן גבוהה במיוחד.

8. נראה לנו כי כל אחת מן העבירות בנסיבות שפורטו לעיל די בה כדי להעמיד את הרף התחתון על שנה אחת, ברף העליון אנו מוכנים להסכים עם הרף שנקבע על-ידי בית משפט קמא של 25 חודשים. למעשה רף זה אינו שונה בהרבה מהרף שלו עתרה המדינה, קרי: 30 חודשים.

הגם שדעתנו היא כי כל אחת מהעבירות מצדיקות מתחם זה אנו מבהירים כי המתחם, לשיטתנו, יהיה מתחם אחד עבור כל העבירות והוא ינוע כאמור בין שנה אחת ל- 25 חודשי מאסר.

9. באשר לכרונולוגיה של התיק, נושא שעליו הרחיב הסנגור את הדיבור וכפי שאמרנו, זה הנושא היחיד שעומד בבסיס ערעורו והיווה גם את המענה לשיטתו לערעורה של המדינה.

נתחיל בכך שיש ממש בטיעונה של המדינה ולפיו, לא היה מקום לכך שבית המשפט יעמיד את חלוף הזמן כשיקול לענין קביעת המתחם. תיקון 113 קובע במפורש כי שיקול זה אמור לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט בשלב מיקומו של נאשם פלוני בתוך המתחם ולא כשיקול לענין קביעת המתחם.

מכל מקום, גם אם היינו יוצאים מנקודת הנחה שהשיהוי יכול להיחשב כאחד השיקולים לענין קביעת המתחם, הנה במקרה הנוכחי אין לנו ספק שאינו יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה בתיק זה.

10. כדי שהדברים יהיו בהירים נפרט להלן בקצרה את השיקולים הרלוונטיים בהיבט זה:

כאמור כתב האישום הוגש בינואר 2015, העבירה נחשפה רק ב- 2012. לא היתה מחלוקת על כך שזו השנה שבה הגישה העמותה את התלונה. בטיעונה בפנינו הבהירה התביעה הכיצד הגיעו הדברים לידי כך שרק בשנת 2012 הוגשה התלונה, הגם שהעבירות בוצעו ב- 2010, 2011. משום שהדברים לא נטענו בבית משפט קמא, ככל שידענו מגעת, לא נתייחס לסיבה, מכל מקום כנתון מוצק העמותה הגישה את התלונה בשנת 2012.

מאז 2012 ועד 2015 בוצעה חקירה בשלביה הראשונים במשטרה ובשלב מאוחר יותר הועבר התיק לפרקליטות. כפי שאנו מבינים נדרשה עוד השלמת חקירה וכך קרה שכתב האישום הוגש ב-20.1.15. אנו רחוקים מלהקל ראש בתקופה של כ- 4 שנים, יחד עם זאת אין מדובר במקרה הנוכחי בשיהוי שלידתו במחדלים או ברשלנות של התביעה וכפי שאמרנו לעיל, בפני עצמו הוא אינו יכול להכתיב את התוצאה הראויה.

11. כיוון שהסנגור טען כי מדובר בחקירה פשוטה שניתן היה למצות אותה בפרק זמן קצר ולא להגיע לכלל כתב אישום שמוגש לאחר זמן רב כל כך, אנו רואים להעיר כדלקמן: המשיבה לא הודתה בחקירה בתחילת הדרך ובכך תרמה להתמשכות החקירה. רק מאוחר יותר, לאחר הגשת כתב האישום, הגיעה



לכלל הסדר טיעון שמכוחו הודתה. בשלב הראשון כפרה ואף טפלה האשמות על עובדים אחרים בחברה. בנסיבות אלה ספק אם הטיעון שמדובר בחקירה פשוטה וקצרה הוא טיעון ראוי וענייני ההולם את העובדות.

12. את הדגש אנו שמים על כך שאת העבירות בתיק הנוכחי ביצעה המשיבה בעודה מנהלת הליך פלילי בעבירות דומות בבית משפט השלום בכפר סבא.

מונח בפנינו גזר הדין בת"פ 31306-11-09 שניתן ביום 26.4.11 גם שם מדובר היה בגניבה ממעביד, גם שם הועלה הטיעון של חלופי הזמן ובית המשפט התחשב בכך, אולם סבר כי חלופי הזמן איננו יכול להכתיב את הענישה. דברים שנאמרו שם יפים גם לענייננו. בית משפט שם ציין כי "הנאשמת הפרה את האמון ואת ההזדמנות שניתנה לה בשנת 97' שגם אז עברה עבירה דומה ושבה ועברה את העבירות". המשיבה שם טענה כי עברה תהליך שיקום, טיעון זה הועלה בעודה ערה לכך שממש ימים ספורים לפני שניתן גזר הדין עסקה עדיין בביצוע עבירות דומות, קרי העבירות נושא התיק הנוכחי.

## סוף דבר:

13. מדובר במסכת עבירות קשה, מכוערת ובוטה. אם יש ציבור שראוי להגנה זה אותו ציבור של ילדים שסובלים ממוגבלות קשה כל כך, והוריהם עדיין המשיבה לא בחלה בכך. מדובר במי שזו לו הרשעתו השלישית בעבירות מאותו תחום וגם אם מדובר בעבירות ישנות, מדובר בהתנהגות שיטתית החוזרת על עצמה כפי שאמרנו לעיל, המתחם הראוי לשיטתנו נע בין 12 ל- 25 חודשי מאסר.

בהיותנו ערכאת ערעור שאיננה נוהגת למצות את הדין עם משיבים, אנו מעמידים את המשיבה ברף התחתון של המתחם שנקבע על-ידינו ומטילים עליה שנה אחת מאסר בפועל.

יתר רכיבי הענישה שהטיל בית משפט קמא יישארו בעינם.

**ניתן והודע היום כ"ה טבת תשע"ו, 06/01/2016 במעמד הנוכחים.**

אסתר נחליאלי-חיאט,  
שופטת

גיליה רביד, שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה  
אב"ד